

Văn Hoá và Dân Tộc

ày, tất nhiên phải có hàng ngàn tầng lử chạy sang nước ta tị nạn, và đây có lẽ là lý do tại sao Phật giáo bột phát ở Việt Nam ngay sau cuộc đàn áp tín ngưỡng của Đường Vũ Tông bên Tàu. Việt nam kiện toàn dùn văn hóa từ ngày ấy, và một thế kỷ sau dành lại độc lập. May thê kỷ sau nữa, Việt Nam đại thắng Mông Cổ.

Đề tam kết luận: *Nếu chúng ta, những người Việt Nam ở hải ngoại, không bảo tồn được nền văn hóa phong phú của tiên nhân, chúng ta sẽ không có khả năng giải phóng dân tộc.* Không phục hồi được nền văn hóa ấy, dân tộc ta sẽ không có hào kiệt, không có người dũng tài toàn vẹn xứng đáng làm lãnh tụ. Đành rằng học đại học Âu Mỹ, chúng ta sẽ tiến nhiều về kỹ thuật, nhưng một mình kỹ thuật không đủ. Ngày xưa La Mã dùng đầu về kỹ thuật mà vẫn thua những rô bốt khai. Mới đây, Hoa Kỳ có kỹ thuật quân sự tối tân mà thất trận ở Việt Nam.

Chúng ta phải cố gắng học làm người trùd cã, và “làm người” tức là trau dồi văn hóa, tinh thần đạo đức. Nói riêng về tình hình sinh sống của cộng đồng Việt nam ở hải ngoại, nếu chúng ta mất hết vốn liếng văn hóa của ông cha, chúng ta sẽ tiếp tục câu xé lán nhau mà không canh tranh sinh tồn dùn nỗi dài khách quê người.

Nhớ thê chất thông minh, tất nhiên sẽ có một số cá nhân học giỏi, có bằng cấp, có địa vị cao, có lùdng bông hậu, nhưng cộng đồng, nói chung, sẽ không còn. Tất cả sẽ là cát bụi, hạt to, hạt nhỏ.

Nghĩ gì viết gì

vẽ... Tuy nhiên nếu các bạn cho Lá thư AHCC một ưu tiên nào đó thì chúng ta có thể đến với nhau qua trung gian Lá Thủ bởi vì đôi khi chỉ một câu chuyện, một cái tên gọi cũng đủ làm tràn bờ những lớp sóng ký niệm xa xưa...

Lẽ dĩ nhiên bài viết không thể nào làm vui lòng mọi người nhưng ít ra lá thư AHCC cũng đã làm tròn sứ mang liên lạc giữa chúng ta trong 10 năm qua, với hy vọng sẽ tiếp tục trong những năm tháng tới.

Đề kết luận, tôi xin tạm mướn câu dưới đây của nhà văn Giao Chỉ ở San Jose, CA đã viết trong cuốn “Cõi Tự Do” (1976)... “*Tuổi nay đã già rồi, ta tròn đi dùn phải đến đây để thành công dân hữu dụng. Cái mục đích nêu có là để dành cho giới trẻ. Nước này đâu có cần đến ta, làm gì mai cho thêm cõi. Có dịp là tri ân phải đến với nhau như những con đê hợp đan. Ôi! những con đê nhiều ảo vọng, rồi sẽ có ngày trả về?*”

bạn ơi! Học thay cho tuổi trẻ VN bắt hành bên nhà. Học và làm việc, học và sống sao cho người bạn xú hiếu được bản sắc của dân ta là cẩn cù và nhân hậu, là hiếu biêt và dám nhận lấy phân trách nhiệm nhỏ bé của mình đối với quê hương và đồng bào... Có nhù vây chúng ta mới xứng đáng

với lòng kỳ vọng của bạn bè ở lại, xứng đáng là con cháu của những bậc tiền nhân anh hùng, lâm liệt... Cuối cùng xin trân trọng gửi đến các bạn lời nhắn nhủ của cụ Phan Chu Trinh năm nào:

*“Các anh chỉ bước tới một bước thì dân nhà nhở một bước.
Các anh chỉ lạc một khung đường dùn thì nước nhà lại bị nhận chìm mây lẩn địa ngục.”*

Thân ái chào các bạn

Ban Đại Diện

NK 1985-1986

Chúng ta rất vui mừng thấy giới trẻ Việt Nam trên các vùng đất từ do đã có những suy tư và nhận định đúng đắn về giới trẻ Việt Nam còn kẹt lại bên quê nhà và đã có những hoài bão đóng góp trong tương lai cho xứ sở.

Tôi viết bài này không ngoài mục đích đóng góp bài vở cho lá thư ÁI HỮU CỘNG CHÁNH và kêu gọi một phần nào tham gia của giới thanh thiếu niên miền Nam đang phải chịu dùn đêđi chêđộ công sản.

NGUYỄN

Thời Đại Mới Câu Chuyện Cũ

mạc, kiều lây, kê' chuyen... học luyện dê' hòn và giá trị kém "dào hát", nhung không kém về phần ăn nói mặn mà có duyên.

Câu chuyện về thú hát ả dào, qua các thời đại văn thơ lăng man, kê' sao hết được. Từ ngày ke phàm phu tàn ác cấm quyền, con người trở nên nghèo dối, ngư dân thú ăn chồi tao nhã tình tú không còn nữa.

Thường vè ca-nhi thôay nỗi danh tài sáC một thời, đến nay ke' khuất người còn. Người còn thì đã răng long, tóc bạc, da mõi, cuộc đời quạnh hiu, ngâm nga giải sâu:

"Nào người phuông chạ loan chung
Nào người tích lục tham hông là ai ?"

Còn ke' đã qua đời thì:

"Xu xa nám mõi bên trời
bao năm cỏ mọc ai người tảo thanh"

Thường thay, hông nhan mệnh bạc.

SA MAC SAUDI ARABIA

qua SAUDI làm việc gần 3 năm truồng. Ngày kia muôn đđđc một lạc đà cõi vào SA MAC chồi. Chiều vè leo lên lạc đà không đđđc vì nó không chịu đúng yên. Léo dēo theo lạc đà cả giờ mà vẫn không làm sao leo lên. Thành lính thấy một thiêu nǔ nằm trên bãi cát. Thiêu nǔ phèu phào : "Tôi chết mất! làm ơn cho xin một ly nước! Rồi ông muôn gì tôi cũng chịu ý ông, dù khó khăn, cực nhọc hay nhục nhã thế nào tôi cũng xin chịu!". Chàng ta động lòng rót nước cho uống. Độ 10 phút sau, thiêu nǔ tỉnh hẳn lại thì thật là một gai nhân tuyệt sắc. Nàng nói : "Tôi đã hứa là chịu ý ông, vậy giờ đây ở giữa sa mạc không có ai cả, rất là tiện, vậy xin ông cho biết tôi phải làm gì?"

Chàng ta suy nghĩ một lúc rồi nói :

- "Xin cô giữ dùm con lạc đà đúng yên cho tôi leo lên".

Người ta... quên đi!

- Hỏi : Muốn qua SAUDI sống phải chuẩn bị gì?

- Trả lời : Xin chép lại dây thở của Tần Đà:

"Một trà một rượu một đàn bà

Ba cái lăng nhăng nó quay ta

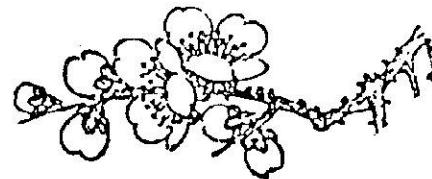
Chưa được cái nào hay cái này

Có chàng chưa rượu với chưa trà."

Nếu Tần Đà muôn qua SAUDI thì phải sửa lại 2 câu cuối:

"Muốn đến SAUDI thì phải rán.

Chưa cho bằng hết, chỉ còn trà!"

LÀNG VIỆT NAM

tổ chức chung một ngày cho tiên. Đình đám hội hè, ăn uống, lại có những giải thi đua thể thao, cõi tuồng, nâu ăn, các giải đấu do con cháu tặng. Ở đây là nơi an ủi cho tuổi già tha hồ lung. Đây là một miền quê hường nhỏ của những người Việt Nam.

Tôi tần ngần hỏi cụ lý về điều kiện gia nhập và làm sao có đủ tiền để tậu một căn mobile home trong làng? Cụ lý cười cõi mõ: "Để nhủ trỗ bàn tay, ai muôn nhập làng cũng được, miễn là người từ Việt Nam. Ông già Mỹ có bà vồ Việt Nam cũng xin vào ở đây vì thấy ấm cúng, thân mật, không buồn té nhủ viện dưỡng lão. Còn phần nhà cửa thì có ba lựa chọn: Ai không có tiền thì trả tiền thuê hàng tháng, tiền cấp dưỡng lão cho 2 vồ chồng hay 2 người thì đủ để trả tiền nhà, tiền ăn, tiền tiêu, tiền di thăm con cháu ở xa. Ai có chừng 10 ngàn trả một phần tiền mua, thì hàng tháng trả nhẹ hơn. Ai dù tiền mua luôn một căn thì khỏi phải trả gì hàng tháng. Ở đây mùa đông không cần sưởi, mùa hè không cần máy lạnh, cũng đỡ tốn kém phần nào. Nhiều ông bạn già ở tận miền Đông Bắc về đây thăm chồi, thích quá và ở lại luôn".

Bóng tôi chăm chú nhìn kỹ các cụ già trong làng, nhìn thật kỹ, và nhìn kỹ hơn nữa, thì hình như các cụ đều là người quen biết cũ, hình như đa số là các AHCC của tôi. Mừng quá, tôi giật mình thức giấc. Thì ra đó là một giấc mơ. Phải chăng vì nghĩ quá nhiều về một làng VN mà tôi thành năm mõ. Bao giờ thì giấc mơ này có thể thành sự thật? Hỏi các AHCC, sao không họp nhau lại, thảo luận về một làng VN xem thử đi đâu. Tuổi chúng ta càng ngày càng cao, nỗi niềm cô độc sẽ không tha miên cho một người nào. Hãy tìm về nhau cho bớt lạnh lẽo trong tuổi hoang hôn của kiếp người.

NGUYỄN

Hec